

РЕШЕНИЕ

№ 5865

гр. София, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Станимира Иванова

Членове: Райна Мартинова
Петър Милев

при участието на секретаря Йорданка В. Петрова
като разгледа докладваното от Райна Мартинова Въззивно гражданско дело
№ 20231100501753 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С Решение № 20072177/20.12.2022 г. по гр.д. № 12594/2020 г. по описа на СРС, 179 състав Столична дирекция на Министерство на вътрешните работи е осъдена да заплати А. Д. П. по иск с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР, вр. чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР сумата от 1208,14 лева, представляваща допълнително възнаграждение за положен извънреден труд под формата на нощен труд за периода от 28.02.2017 г. до 28.02.2020 г., получени чрез преизчисляване на нощния труд с коефициент 1,143, отчетен като извънреден ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 06.03.2020 г. до окончателното плащане на вземането, на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД сумата от 169,97 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата, считано от първо число на месеца, следващ тримесечието, за което се дължи до датата на исковата молба и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 500 лева – разноски по делото. Столична дирекция на Министерство на вътрешните работи е осъдена да заплати по сметка на Софийски районен съд сумата от 250 лева, представляваща разноски по делото на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба вх. № 25000157/03.01.2023 г., подадена от С.Д.В.Р., в която са изложени съображения за неправилност на постановеното решение. Въззивникът – ответник в първоинстанционното

производство поддържа, че неправилно е приел, че в процесния период е действала Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. за реда и организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън работното време, режима на дежурството, времето за отдых и почивките на държавните служители в МВР, както и че била налице празнота поради липсата на изрична норма, регламентираща преобразуването на положения нощен труд в дневен. Неправилно било прието и субсидиарното прилагане на НСОПЗ, издадена на основание Кодекса на труда. Не било отчетено, че в ДВ бр. 60/07.07.2020 г. са обнародвани промени в чл. 187 от ЗМВР, както и действащата в края на периода Наредба № 8121з-1174/21.10.2020 г. в сила от 30.11.2020 г. Била установена норма, при което при сумарно изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1. Моли обжалваното решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което да бъдат отхвърлени предявените иски – главен и акцесорен като неоснователни.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемия А. Д. П..

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Производството по гр.д. № 12594/2020 г. по описа на СРС, 179 състав е образувано по искова молба, подадена от А. Д. П. против Столична дирекция на Министерство на вътрешните работи, с която е предявен иск с правно основание чл. 176, във връзка с чл. 187, ал. 5, т. 2 във връзка с чл. 178, ал.1, т. 3 от Закона за министерството на вътрешните работи и чл. 86 от Закона за задълженията и договорите.

Ищецът А. Д. П. твърди, че в периода от 28.02.2017 г. – 28.02.2020 г. е полагала труд като старши полицаи към „01 група „ВСК“, сектор С5, ОСПСОВОР – СДВР с адрес бул. ****, гр. София, като имала статут на държавен служител. Поддържа, че в исковия период е работила на смени, всяка с продължителност от 12 часа при режим – две дневни смени, два дни почивка, две нощни смени, два дни почивка като положила 1728 часа нощен труд, който възлизал на 1975 часа след преизчисление с коефициент от 1,143. Това преизчисляване е довело и до 247 часа извънреден труд, които ответникът не бил заплатил. Поддържа, че неплатеното допълнително възнаграждение е в размер на 1208,14 лева. Дължимо било и обезщетение за забавено плащане за периода от 28.02.2017-28.02.2020 г. в размер на 169,97 лева. Моли ответникът да бъде осъден да заплати исковите суми, както и законна лихва върху главницата и направените по делото разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от ответника С.Д.В.Р., с който

оспорва предявените искове. Заявява, че не оспорва твърдението, че ищецът А. Д. П. е държавен служител в служебно правоотношение с ответника в процесния период, както и че е полагала труд на смени. Поддържа, обаче, че не е налице празнота в нормативната уредба относно определяне на размера на допълнителното възнаграждение на служителите в МВР за нощен труд. Продължителността на нощния труд за служителите на МВР била определена на 8 часа. Регламентацията на разпределението на работното време, отчитането му, компенсирането на държавните служители извън редовното време, режимът на дежурствата, времето за отдых и почивките на държавните служители били определени с Наредба 8121з-776/29.07.2016 г. на Министъра на вътрешните работи. В процесния период били издадени и заповеди на Министъра на вътрешните работи, с които е определен размерът на допълнителното възнаграждение за нощен труд. Моли предявените искове да бъдат отхвърлени. Претендира направените по делото разноски и юрисконсултско възнаграждение.

В първоинстанционното производство за установяване на настъпилото събитие са събрани писмени и е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, въз основа на които районният съд е възприел в мотивите си, че предявените искове са основателни.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните. При извършена проверка съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Във връзка с доводите, изложени във въззивната жалба съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 176 от Закона за МВР brutното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Допълнителни възнаграждения се изплащат на държавните служители за прослужено време (т.1), изпълнение на специфични служебни дейности (т. 2), **извънреден труд (т. 3)**, работа при специфични условия (т. 4), постигнати резултати в служебната дейност (т.5), (чл. 178, ал. 1 от ЗМВР – в приложимата му редакция към исковия период). В чл. 179, ал. 1 и ал. 2 от ЗМВР е предвидено, че на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за научна степен, **за полагане на труд през нощта от 22,00 до 6,00 ч.**, за полагане на труд на официални празници и за времето на разположение, като условията и редът за изплащането им се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, а техният размер – с негова заповед.

В разпоредбата на чл. 187, ал. 1 от Закона за министерство на вътрешните работи (в редакцията към ДВ бр. 81/2016 г.) е предвидено, че нормалната

продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. В ал. 3 е предвидено, че работното време на държавните служители, които работят на смени (8-, 12- или 24-часови смени) сумирано за тримесечен период, като при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Съгласно чл. 187, ал. 5 и ал. 6 от ЗМВР (**в редакцията към релевантния период**) работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждение за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни – за служителите на ненормиран работен ден и с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период – за служителите, работещи на смени, като възнаграждението е в размер на 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение. С изменение на разпоредбата на чл. 187 и въвеждането на новата разпоредба на ал. 4 (ДВ бр. 60/2020 г.) е предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал. 1.

Въз основа на законова делегация на чл. 187, ал. 9 (нова ал. 10) от ЗМВР е издадена Наредба № 8121з-776/29.06.2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, действала през иския период. Съгласно наредбата положеният извънреден труд се заплаща съобразно разпоредбите на ЗМВР. Наредба № 8121з-776/29.06.2016 г. е отменена с решение от 10.12.2019 г. по адм. д. № 8601/2019 г. по описа на ВАС, обнародвано в Държавен вестник на 14.01.2020 г. Действала през процесния период е и Наредба № 8121з-908/02.08.2018 г. за условията и реда за изплащане на допълнителни възнаграждения на държавните служители за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22, 00ч. до 06, 00ч., за полагане на труд на официални празници и за времето на разположение в сила от 14.08.2018 г., както и Наредба № 8121з-1059/26.09.2019 г. за условията и реда за изплащане на допълнителни възнаграждения на държавните служители за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22, 00ч. до 06, 00ч., за полагане на труд на официални празници и за времето на разположение в сила на 04.10.2019 г. С тези две наредби се въвежда правило, че се дължи допълнително възнаграждение за положения нощен труд от 22 до 6 часа.

Неправилен е изводът на първоинстанционният съд, че е налице празнота относно продължителността на работното време на служителите в МВР, доколкото в чл. 187, ал. 1 от ЗМВР е уредена с императивна правна норма продължителността на

работното време на служителите в МВР.

С Тълкувателно Решение № 1/2020 г. от 15.03.2023 г. по т.д. № 1/2020 г. на ОСГК е прието, че по смисъла на чл. 187, ал. 1 ЗМВР, „8 часа дневно“ означава 8 астрономически часа, независимо от частта на денонощието, в която работният ден се разполага – през деня, в неговата „светла“ част и през нощта – в неговата „тъмна“ част, в последната хипотеза от 22 часа до 6.00 12 часа. ВКС приема, че разпоредбите на ЗМВР установяват по – голяма продължителност на работното време на нощния труд на служителите от МВР в сравнение с тази на работниците и служителите по трудово правоотношение с оглед на възложените им функции. Освен това, правилата на чл. 179 и чл. 187, ал. 9 от ЗМВР предвиждали издаване на подзаконови нормативни актове, които да уреждат редът за полагане на нощен труд и отчитането му, като липсата на норма, подобна на тази в чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ не е празнина в нормативната уредба, а е отражение на волята на законодателя.

Следователно и доколкото се установява, че не е налице основание да бъде приложена разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ относно правилата при сумарно отчитане на работното време и за трансформиране на нощните часове в дневни на работниците и служителите по трудово правоотношение, то предявеният главен иск се явява неоснователен. Неоснователен се явява и акцесорния иск за заплащане на обезщетение за забавено плащане.

По изложените съображения и поради несъвпадане на изводите на въззивния съд с тези на Софийски районен съд, 197 състав обжалваното решение следва да бъде отменено изцяло и следва да бъде постановено друго, с което предявените иски следва да бъдат отхвърлени.

Съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК въззиваемият следва да бъде осъден да заплати на въззивника сумата от 200 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното и въззивното производство.

Предвид на изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 20072177/20.12.2022 г. по гр.д. № 12594/2020 г. по описа на СРС, 179 състав и вместо него постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявените от А. Д. П., ЕГН-****, гр. София, ул. Христо Смирненски № **** против С.Д.В.Р., гр. София, ул. **** иски с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР, вр. чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на сумата от **1208,14 лева**, представляваща допълнително възнаграждение за положен извънреден труд под формата на нощен труд за периода от 28.02.2017 г. до

28.02.2020 г., получени чрез преизчисляване на нощния труд с коефициент 1,143, отчетен като извънреден и за заплащане на сумата от **169,97 лева**, представляваща обезщетение за забава върху главницата, считано от първо число на месеца, следващ тримесечието, за което се дължи до датата на исковата молба – 28.02.2020 г. **като неоснователни.**

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК **А. Д. П.**, ЕГН-****, гр. София, ул. Христо Смирненски № **** да заплати на **С.Д.В.Р.**, гр. София, ул. **** сумата от **200 лева**, представляваща юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното и въззивното производство.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____